

Sygn. akt IX Ka 492/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Ślusarczyk

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2014 roku

sprawy **R. P. (1)**

obwinionego o wykroczenie z art.51 § 1 kw, art.77 kw, art.107 kw w zw. z art.162 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 3 lutego 2014r. sygn. akt XI W 714/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu obwinionego w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia obwinionego R. P. (1) od ponoszenia kosztów postępowania za II instancję.

Sygn. akt IX Ka 492/14

UZASADNIENIE

R. P. (1) został obwiniony o to, że:

1. w okresie czasu od 01 lipca 2012 roku do 03 lipca 20-12 roku w miejscowości N(...) gmina (...)poprzez głośne słuchanie radia na zewnątrz domu oraz urządzenie awantur swojej rodzinie zakłócił spokój A. L. (1), to jest o wykroczenie z art. 51 par. 1 kw;
2. w dniu 04 lipca 2012 roku około godziny 5.00 w miejscowości N(...), gmina (...)wpuścił na teren posesji A. L. (1)swojego psa (owczarka niemieckiego) przez co złośliwie ja niepokoił, to jest o wykroczenie z art. 107 w zw. z art. 77 kw;
3. w nocy z 07/08 lipca 2012 roku chcąc dokuczyć sąsiadce A. L. (1) zaśmiecił jej las wyrzucenie śmieci, tj. butelek po wódce, puszek, zużytych prezerwatyw, opakowań po papierosach, krzeseł ogrodniczych , to jest o wykroczenie z art. 107 kw w zw. z art. 162 par. 1 kw ;

4. w dniu 21 kwietnia 2013 roku o godzinie 23.00 w miejscowości N.(...)gmina (...) będąc właścicielem psa nie zachował zwykłych środków ostrożności przy jego trzymaniu, który wbiegł na posesję sprzątaczką A. L. (1), to jest o wykroczenie z art. 77 kw.

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 3 lutego 2014 roku w sprawie XI W 714/13 orzekł:

I. uniewinnił obwinionego R. P. (1) od popełnienia zarzucanych mu w pkt 2 i 3 wniosku o ukaranie czynów i w tym zakresie na podstawie art. 118 par. obciążył Skarb Państwa;

II. w ramach czynu zarzucanego obwinionemu R. P. (1) w pkt 1 wniosku o ukaranie obwinionego R. P. (1) uznał za winnego tego, że w okresie od 1 lipca 2012r. do 3 lipca 2012r. w miejscowości N.(...), gm. (...) poprzez głośne słuchanie radia ba zewnątrz domu zakłócił spokój A. L., przy czym czynu tego dopuścił się mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, tj. wykroczenia z art. 51 par. 1 kw w zw. z art. 17 par. 2 kw obwinionego uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego w pkt 4 wniosku o ukaranie, z tym że ustalił że czynu tego dopuścił się mając ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, tj. wykroczenia z art. 77 kw w zw. z art. 17 par. 2 kw i za to na podstawie art. 51 par. 1 kw w zw. z art. 9 par. 2 kw i w zw. z art. 24 par. 1 i 3 kw wymierzył mu łącznie karę grzywny w kwocie 400 złotych;

III. przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. z Kancelarii Adwokackiej w K. – kwotę 354,24 złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu obwinionego R. P. (1);

IV. na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 624 par. 1 kpk zwolnił obwinionego R. P. (1) od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca oskarżonego, który zaskarżył wyrok w części dot. czynów 1 i 4 zarzucając :

odnośnie czynu zarzucanego w punkcie 1 :

1. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

- art. 82 par. 2 k.p.o.w oraz art. 82 par. 1 k.p.o.w w zw. z art. 413 par 1 pkt 5 k.p.k przez nie zamieszczenie w wyroku sposobu rozstrzygnięcia,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w tej części przez przyjęcie, że obwiniony dopuścił się wykroczenia z art. 51 par. 1 k.w w zw. z art. 17 par. 2 k.w – mimo braku przekonywujących dowodów;

odnośnie czynów zarzucanych w punktach 1 i 4:

1. obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 82 par. 1 k.p.o. w zw. z art. 424 par. 1 pkt 1 k.p.k przez dokonanie w uzasadnieniu innej oceny wiarygodności zeznań świadków A. L. (1), D. l. oraz Z. P. (1) odnośnie zarzutów 1 i 4, a innej odnośnie zarzutów 2 i 3 – i pominięcie w tej ocenie widocznej niechęci świadków do obwinionego.

Powołując się na przedstawione powyżej zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez uniewinnienie obwinionego od popełnienia czynów opisanych w punktach 1 i 4, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Nie ma racji obrońca czyniąc zarzut naruszenie prawa procesowego tj art. 82 par. 2 kpsw i art. 82 par. 1 kpsw w zw z art. 413 par. 1 pkt 5 kpk. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy postąpił przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 51 par 1 kw w zw z art. 9 par. 2 kw w zw z art. 24 par. 1 i 2 kw. Z treści zaskarżonego wyroku wynika, że obwiniony został uznany za winnego popełnienia dwóch wykroczeń. Pierwsze z nich opisane w pkt I wniosku o ukaranie zostało prawidłowo zakwalifikowane jako wykroczenie z art. 51

par. 1 kw polegające na zakłóceniu spokoju. Drugie opisane w punkcie IV wniosku o ukaranie wyczerpało znamienia wykroczenia stypizowanego w art. 77 kw. Oba czyny obwiniony popełnił w warunkach art. 17 par. 2 kw. Sąd prawidłowo postąpił wymierzając za oba popełnione wykroczenia jedną karę na podstawie art. 51 par. 1 kw. Takie rozstrzygnięcie jest zgodne z treścią art. 9 par. 2 kw, który stanowi, że jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym karę najsurowszą. Porównanie sankcji określonych w obu przepisach tj art. 51 par. 1 kw i art. 77 kw prowadzi do wniosku, że przepisem , który przewiduje najsurowszą karę jest art. 51 par.1 kw. Sąd I instancji prawidłowo więc postąpił przyjmując tenże przepis jako podstawę prawną łącznie wymierzonej kary za oba wykroczenia.

Za niezasadny należało również uznać zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że obwiniony dopuścił się wykroczenia z art. 77 kw. Oprócz zeznań świadków A. L. i D. L., które to zeznania potwierdzają sprawstwo obwinionego stwierdzić trzeba, że sam obwiniony złożył wyjaśnienia, w których nie negował tego, że nie dochował zwykłych środków ostrożności przy trzymaniu psa. Treść wyjaśnień które złożył (k. 58) potwierdza to co wynika z obciążających go zeznań świadków. Na rozprawie obwiniony podtrzymał wyjaśnienia. Dodatkowo stwierdził, że sprawowała pieczę nad psami. Mając powyższe na uwadze trudno jest podzielić argumentację obrońcy, wedle której ocena zeznań pokrzywdzonej A. L. i świadka D. L. jest błędna. Obwiniony nie negował opisanym przez nich okolicznościom, które w pełni potwierdzają jego sprawstwo.

Jeśli chodzi o drugi czyn to w zasadzie trudno odnieść się do zarzuty apelacji skoro nie zawiera on konkretnej argumentacji mającej na celu wykazanie na czym miał polegać błąd sądu w ocenie zeznań A. L. i Z. P.. Wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji, sąd I instancji nie dokonał odmiennej oceny tych dowodów mogącej świadczyć o tym , że jest ona oceną dowolną. Jeśli chodzi o zarzutu zawarte w punkcie II i III wniosku o ukaranie , od których R. P. został uniewinniony to takie rozstrzygnięcie nie zapadło dlatego, wskutek uznania zeznań A. L. i Z. P. za niewiarygodne tylko za niewystarczające dla skazania. A. L. nie widziała kto faktycznie wpuścił psa na jej posesję w dniu 4 lipca 2012 i przez to złośliwie ją niepokoił i kto faktycznie dokonał zaśmiecenia lasu. Świadek przyznała , że mówiąc o R. P. jako o sprawcy obu tych czynów swe twierdzenia opierała wyłącznie na przypuszczeniach. Także i Z. P. nie była naocznym świadkiem tych zdarzeń i nie widziała kto dokonał tych czynów. Zatem także i w tych przypadkach ocena zeznań obu świadków nie różni się od tej, która dotyczy ich zeznań, na których opiera się skazanie za pozostałe dwa wykroczenia. Teza obrońcy jakoby sąd różnie oceniał te same dowody jest więc nieuprawniona. Trudno więc uwzględnić zarzuty apelacji. Wbrew stanowisku obrońcy należy stwierdzić, że sąd wnikliwie i dokładnie przeprowadził postępowanie zaś zgromadzony w sprawie materiał dowodowy ocenił w sposób prawidłowy zgodnie ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy w pełni podziela tę ocenę jako, że nie nosi ona cech dowolności. Sąd na jej podstawie wyciągnął prawidłowe wnioski a swe stanowisko właściwie uzasadnił.

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok na zasadzie art. 437 par. 1 kpk w zw z art. 109 kpsw należało utrzymać w mocy.

O wynagrodzeniu dla obrońcy za obronę z urzędu orzeczono na podstawie par. 14 pkt 1 ust 4 rozporządzenia Min Spr. z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu tekst. jed. Dz. U. z 2013 poz. 461.

Na zasadzie art. 624 par. 1 kpk w zw z art. 119 kpsw zwolniono obwinionego od kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Andrzej Ślusarczyk